

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II20.665/2018/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Vígh Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Lajkóné dr. Vígh Judit) által képviselt felperesnek - a dr. Németh Szilárd Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Németh Szilárd) által képviselt alperes ellen kegyeleti jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2018. szeptember hó 12. napján kelt 11.P.21.413/2017/16. számú ítélete ellen az alperes részéről 17., 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással **hagyja helyben**, hogy az alperes az elsőfokú ítéletben megállapított magatartásával a felperesnek a szülei emléke ápolásához fűződő személyiségi jogát sértette meg.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 31 750 (harmincegyezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 80 000 (nyolcvanezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A peres felek testvérek. Édesapjuk halálát követően a hamvait tartalmazó urnát édesanyjuk kérésének megfelelően a **(település neve)-i** Római Katolikus Temetőben, a nagyszülők sírhelyében helyezték el. A síremléken az ott nyugvók nevei mellett feltüntették a felek édesanyjának lánykori nevét, születési dátumát is. A felperes a sírhelyet rendszeresen látogatta, kegyeleti jogát gyakorolta.

A peres felek kapcsolata megromlott, majd 2002. februárjában megszakadt, a felperes és édesanyja is eltávolodtak egymástól. A felek édesanyja 2015. augusztusáig az alperessel, majd ezt követően az alperes fiával, **(alperes fia neve)** lakott közös háztartásban **(település 2. neve)**en a **(elhalálozás dátuma)** napján bekövetkezett haláláig. A felperest édesanyja haláláról sem az alperes, sem annak fia nem értesítette, a felperes arról úgy szerzett tudomást, hogy **(alperes fia neve)** a halálhírt a peres felek unokatestvérével, **(unokatestvér neve)** közölte, aki erről a felperest tájékoztatta.

Az alperes 2017. április 25-én felnyitatta az édesapja hamvait tartalmazó sírhelyet, az apja hamvait tartalmazó urnát magához vette, majd 2017. május 12-én a temetőgondnokságon kiállított okiratban úgy nyilatkozott, hogy szüleinek hamvai a **(folyó 1. neve)**-be lesznek szórva.

A felperes először 2017. április hónapban érdeklődött a temetőgondnokságon az édesanyja temetési előkészületeiről, majd május 12-én személyesen is megjelent ott, ez utóbbi alkalommal az alperes is jelen volt az iroda egy másik helyiségében. A felek azonban nem találkoztak egymással, a temetés mikénti lebonyolításáról az alperes ez alkalommal sem adott tájékoztatást a felperesnek.

A peres felek édesanyjának búcsúztatására 2017. május 26. napján került sor, ott az alperes és két gyermeke volt jelen, majd ezt követően a szülők hamvait a **(folyó 1.neve) (település neve)**

külterületén a folyóba szórták. Ennek pontos időpontjáról, helyéről a felperest nem értesítették, azt a felperessel később sem közölték.

A felperes édesanyja halála óta szülei közös síremlékét nem látogatja, a történetek, nevezetesen, hogy nem értesítették édesanyja haláláról, majd szülei hamvai elszórásáról, lelkileg megviselték.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette személyiségi jogát azzal, hogy a szülei földi maradványait ismeretlen helyre szállította, édesanyja haláláról őt nem értesítette, ezáltal kegyeleti jogának gyakorlásától jogellenesen megfosztotta. Kérte az alperes kötelezését a sérelmes helyzet megszüntetésére, a jogsértést megelőző állapot helyreállítására, a szülők hamvainak a sírhelyre történő visszaszállítására, méltó elhelyezésére. Az alperest 1 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére is kérte kötelezni. Keresetét azzal indokolta, hogy az alperes édesanyjuk haláláról nem értesítette, a sírhely megbontásával tudta, beleegyezése nélkül édesapja hamvait elszállította, majd a szülők hamvait ismeretlen helyen és időpontban szétszórta. Emiatt kegyeleti jogát nem tudja gyakorolni, a temetőben a sírhelyet nem látogathatja, az események lelkileg rendkívül felzaklatták, orvosi kezelésre szorul.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azt nem vitatta, hogy a felperest édesanyjuk haláláról nem értesítette, és azt sem, hogy apjuk hamvait kiemeltette a sírból, azonban álláspontja szerint mindezt saját kegyeleti joga gyakorlása keretében tette. Állította, édesanyjuk akarata volt, hogy a szülők hamvait a **(folyó 1. neve) (település neve)** szakaszán engedjék a folyóba, amely tényről a felperes más személyektől értesült, ez ellen nem tiltakozott, kvázi ráutaló magatartással azzal egyetértett. Vitatta, hogy a történetek miatt a felperes egészsége megromlott volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes azzal, hogy a felperes anyjának haláláról őt nem értesítette, apjának hamvait a **(település neve)-i** sírhelyből a felperes tudta és beleegyezése nélkül kiemelte, majd a szülők hamvait a felperes értesítése nélkül ismeretlen helyre szállította, megsértette a felperesnek a szülei emlékének sérelmével megvalósított kegyeleti jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 000 000 Ft sérelemdíjat, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest a felperes javára 63 500 Ft perköltség, és az állam javára 60 000 Ft eljárási illeték megfizetésére. Határozatának indokolásában megállapította, az alperes megsértette a felperes személyiségi jogát azzal, hogy édesapja hamvait a sírhelyből a felperes tudta, beleegyezése nélkül eltávolította, ezzel megakadályozta a felperest abban, hogy édesapja emléké a korábbiaknak megfelelően tudja ápolni. További jogsértő magatartásnak tekintette, hogy elhunyt édesanyjuk halálának tényéről a felperest nem értesítette, majd ugyancsak a tudta és beleegyezése nélkül rendelkezett a hamvasztásról, a hamvakat pedig a felperes kizárásával szórta a **(folyó 1. neve)-ba**. Hangsúlyozta, a szülők emlékével kapcsolatos kegyeleti jogokat a peres felek együttesen jogosultak gyakorolni, amelyből az alperes a felperest önkényesen kizárta, erre a közöttük kialakult rossz viszony sem jogosította fel. Erre tekintettel a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:50 § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértés tényét megállapította. Ezzel szemben nem látott módot a jogsértést megelőző állapot helyreállítására, miután a peradatok szerint a hamvak a **(folyó 1. neve)-ban** kerültek elengedésre, így azok a **(település neve)-i** családi sírhelybe nem helyezhetők vissza.

Alaposnak ítélte a felperes sérelemdíj iránti igényét, miután a felperes orvosi igazolással is alátámasztotta, hogy édesanyja hamvainak ismeretlen helyen történő elhelyezése lelkileg megviselte, rendszeres orvosi kezelésre szorul, így figyelembe véve az alperesi magatartás felróhatóságát, az egyenes szándék kiemelkedően súlyos voltát, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. §-ában biztosított mérlegelési jogkörében eljárva a felperes javára

megítélhető sérelemdíjat a keresettel azonos összegben, azaz 1 000 000 Ft-ban határozta meg. Miután a nem vagyoni sérelmet bizonyítottnak találta, további tanúmeghallgatást, illetőleg orvosszakértői bizonyítást nem ítélte szükségesnek, ezért az alperes erre irányuló bizonyítási indítványát mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében az alperes elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, míg másodlagosan a kereset elutasítását kérte. A jogsértés megállapíthatósága esetére a terhére megállapított sérelemdíj 50 000 Ft-ra leszállítását kérte oly módon, hogy ezt az összeget részletekben legyen jogosult megfizetni. Fellebbezési érvelése szerint kegyeleti jogsértést kizárólag a meghalt ember emlékének megsértése valósíthat meg, jelen esetben viszont ilyen nem történt. Álláspontja szerint a Ptk. 2:50 §-ában foglaltakból az elhunyt hozzátartozójának gyászhoz fűződő joga, illetve ennek sérelme nem vezethető le. Kifejtette, a kegyeleti jog sérelmét valamely meggyalázó, becsülethez, jóhírnévhez fűződő jogot sértő magatartás valósíthat meg, a ő terhére azonban ilyen magatartás nem róható. Hangsúlyozta, nincs olyan jogszabályi rendelkezés, hogy a kegyeleti jogot a hozzátartozók csak egyetértésben gyakorolhatják, így nem tekinthető a felperes által kifogásolt magatartása jogszerűtlennek pusztán azért, mert a felperes más módon kívánta volna a szülők hamvait elhelyezni.

Lényegesnek ítélte, hogy a személyes jogérvényesítés helyett a keresetet a felperes jogi képviselője útján terjesztette elő, így sérült a Ptk. 2:54 § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés.

Kérte a per utolsó tárgyalásán helyettes felperesi jogi képviselőként eljáró személy nyilatkozatait és a fényképfelvétel becsatolását hatálytalannak tekinteni, miután az elektronikus pervitel szabályait megsértve papír alapon nyújtotta be a meghatalmazást illetve a fényképet.

Az ügy érdemét illetően kiemelte, tudta, hogy **(unokatestvér neve)** a felperessel rendszeres kapcsolatot tart fenn, így alappal számíthatott arra, hogy közölni fogja a felperessel édesanyjuk halálhírét, ugyanakkor a felperes és közte fennálló igen ellenséges viszonyra tekintettel nem volt tőle elvárható a felperes személyes tájékoztatása. Állította, a felperes a temetőgondnoktól tudomást szerzett az urna kivételéről, továbbá a temetés tervezett módjáról, és ezek ellen nem tiltakozott, holott arra lett volna lehetősége, amikor 2017. május 12. napján mindketten a temetőgondnokságon tartózkodtak. Véleménye szerint ez úgy értékelhető, hogy a felperes a fentiekhez ráutaló magatartással hozzájárult, így kegyeleti joga nem sérülhetett. Hangsúlyozta, a perben bizonyítást nyert, hogy néhai édesanyjuk kérése volt, hogy a saját és házastársa hamvait a haláluk után a **(folyó 1. neve)-ba** szórják, egyebekben a szülők búcsúztatása kegyeletteljesen megtörtént. Előadta, a felperes mindössze egy ízben kérte írásban, hogy a temetés várható helyszínét mutassa meg neki, egyben a temetés időpontjára javaslatot tett, ez a levél azonban a megjelölt időpont után került a részére kézbesítésre, azt követően pedig a felperes már nem vette fel vele a kapcsolatot. Vitatta, hogy a történtek a felperest oly módon megviselték, hogy emiatt nyugtatót, illetve altatószereket kell szednie, pszichés zavarai lennének, megítélése szerint mindez orvosszakértői bizonyítás nélkül nem lett volna igazolható. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a jogsértés sértettre, illetve környezetére gyakorolt hatását, így a felperes sérelemdíjra nem, illetve legfeljebb 50 000 Ft erejéig lehet jogosult.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett érveit. Állította, az alperes el akarta titkolni előle, hogy édesapja hamvait a sírból kivette, és hogy édesanyja hamvai sem ott nyugszanak, erre utal ugyanis, hogy édesanyja nevét és halálának időpontját a síremlékre felvésette, amivel azt a látszatot kívánta kelteni, hogy mindkét szülő hamvai abban a sírhelyben nyugszanak. Álláspontja szerint az őt ért jogsérelm és az alperesi magatartás felróhatóságának súlyához mérten a megállapított összegű

sérelemdíj nem tekinthető eltúlzottnak, annak leszállítása nem indokolt, egyebekben ellenezte az alperes részletfizetés engedélyezése iránti kérelmének teljesítését is.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást a feltárt bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló következtetéseket vont le, érdemi döntésével - annak részbeni szövegezésbeli pontosítása mellett - és annak indokaival az ítéletábra maradéktalanul egyért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra kíván rámutatni.

I.

Az alperes tévesen hivatkozott fellebbezésében arra, hogy kegyeleti jogsértést kizárólag a meghalt ember emlékének megsértése valósíthat meg. A kegyeleti jognak csak egyik megnyilvánulási formája a hozzátartozóknak és a végrendeleti juttatásban részesített személyeknek az elhalt emlékének méltó megőrzésével, megvédésével kapcsolatos - a Ptk. 2:50 § (1) bekezdésében biztosított - jogosultsága. Ezen túl a kegyeleti jog a túlélők azon személyiségi jogaként is érvényesül, amelyben egyebek mellett a gyászuk kifejezése, az elhunythoz fűződő emlékeik, érzelmeik, az elhunyt személyiségi értékeinek a torzításmentes őrzése, megóvása nyilvánul meg. A kegyeleti jog, mint a túlélőket megillető személyiségi jog magában foglalja azt a jogosultságot, hogy a túlélő az elhunyt emléke iránt érzett tiszteletét, szeretetét, tárgyasult formában - síremlék állításával, az elhunyt hamvait tartalmazó nyughelyen virág, mécses elhelyezésével - is kifejezhesse. Ebből következően a kegyeleti jog megsértését nem csupán a halott emlékének a megsértése jelentheti, hanem az olyan magatartás is, amely a jogosultat az elhunyt iránti kegyelele kifejezésében gátolja, kegyeleti érzésének kinyilvánításában akadályozza, vagy korlátozza (PJD2017.I., BDT2005. 1260., BDT2014. 3045.).

II.

A halállal a személyiség ugyan véget ér, a társadalmi hatása azonban nem szűnik meg azonnal. A meghalt ember emlékének a korábbi környezetében, a társadalom tagjainak tudatvilágában továbbélő hatását a jognak is védenie kell mindaddig, amíg az véglegesen el nem enyészik. Ebben a körben különös jelentősége van a kegyeletnek, amely szorosan kapcsolódik a halálhoz, s amely a végtisztesség megadását és a halott földi maradványainak a tiszteletben tartását követeli meg; többek között ide tartozik a holttest sorsára, a temetés módjának, továbbá a temetési szertartásnak a meghatározására vonatkozó rendelkezés, illetőleg jogvédelem. A kegyeleti jogot nem lehet kisajátítani, monopolizálni, senki sem zárható el attól, hogy az elhalt emlékének kegyelettel adózzon. Ebből következően téves az alperesnek az a fellebbezési érvelése, miszerint a kegyeleti jog gyakorlásának megsértésére hivatkozással csak a törvényben meghatározott jogosulti körön kívüliekkel szemben érvényesíthető igény, mivel az azonos szintű hozzátartozók egymás közötti viszonyában egyikük joggyakorlása sem tekinthető jogszerűbbnek a másikéhoz képest. A túlélő hozzátartozók között valóban lehet vita abban, hogy milyen módon kerüljön megrendezésre az elhunyt temetési szertartása, hol, miként kerüljenek elhelyezésre a hamvai. A kegyeleti jog jogosultjai között azonban kiemelt jelentősége van az együttműködési kötelezettségnek, valamint a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének (BH1984. 352.). A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a kegyeleti jogot több jogosult - mivel e jogok versengenek egymással - önállóan, de egymás jogának tiszteletben tartása mellett gyakorolhatja, ezért alapvető elvárás a közöttük való együttműködés (BH1990. 375., BH1990. 375., BH1990. 374., BDT2005. 1260.). A kegyeleti jog

gyakorlása során egyik jogosult sem tehet olyat, amely sérti a halott emlékét és a többi kegyeleti jogosult jogait, vagy méltánylást érdemlő érdekeit (BH1984. 352.).

A temetőkről és a temetkezésről szóló 1999. évi XLIII. tv. 19. § (2) bekezdése értelmében az eltemetés módjára és helyére nézve az elhunyt életében tett rendelkezése az irányadó, amennyiben ez nem ró az eltemettető személyére aránytalanul nagy terhet. A (3) bekezdés szerint az elhunyt életében tett rendelkezése hiányában az eltemetés módját és helyét az határozza meg, aki a temetésről gondoskodik. Jelen ügyben az alperes állításával ellentétben nem nyert bizonyítást a perben, hogy a peres felek édesanyjának kívánsága a szórásos temetés volt, ezt az alperesen kívül csak a fia állította, aki nem tekinthető elfogulatlanak. Az elhunyt életben tett rendelkezése ellen szóló körülmény ugyanakkor, hogy az alperes személyes meghallgatása során maga nyilatkozott úgy, hogy gyermekeivel döntöttek arról, hogy a hamvakat a **(folyó 1. neve)-ba** szórják, fia, **(alperes fia neve)** pedig azt vallotta, hogy először a **(folyó 2. neve)-be** szórássra gondoltak, később döntött úgy a felperes, hogy a **(folyó 1. neve)-ba** engedjék el a hamvakat. A néhai életében tett rendelkezése hiányában az alperes - mint a néhai gyermeke - jogosult volt édesanyjuk eltemetésére, amelyet azonban jogszerűen csak a felperessel együttműködve tehetett volna meg. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amelyből levezethető lenne az az alperesi álláspont, miszerint az elhunyt gyermekeinek egyike egyedül lenne jogosult dönteni a kegyeleti jog gyakorlása körébe tartozó kérdésekben. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelve, helyesen állapította meg, hogy az alperes azzal sértette meg a felperesnek az édesanyjuk emlékéhez fűződő kegyeleti jogát, hogy a néhai temetését szándékosan úgy szervezte meg és bonyolította le, hogy azon a felperes ne vehessen részt. Tény, hogy a peres felek között huzamos ideje rossz a viszony, nem kommunikálnak egymással, ez azonban nem jogosította fel az alperest arra, hogy édesanyjuk halálhírét majd temetése körülményeit, illetve édesapjuk kihantolásának tényét elhallgassa testvére előtt. A peres felek a kegyeleti jog gyakorlására azonos sorban jogosultak, így a helyben kialakult szokásokat is figyelembe véve a temetés mikénti lebonyolításáról közösen, egymással előzetesen megállapodva kellett volna dönteniük, megegyezés hiányában a bíróság döntését kérhették volna. Az alperes azonban erre lehetőséget sem adott, a temetés módját a felperes bevonása nélkül maga határozta meg, ezzel figyelmen kívül hagyta a felperes kegyeleti jogait és súlyosan sértette az együttműködési kötelezettségét.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az alperesi jogsértést azzal, hogy az alperes nem a szülők emlékét sértette meg, hanem a felperesnek a szülei emléke ápolásához fűződő személyiségi jogát, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet e rendelkezését pontosította.

III.

Az alperes fellebbezésében eljárási kifogással élt, arra utalt, hogy miután a Ptk. 2:54 §-a szerint a személyiségi jogok csak személyesen érvényesíthetők, azt a felperes nem terjeszthette elő jogi képviselője útján. Ez az álláspont a Ptk. vonatkozó rendelkezésének a félreértelmezéséből adódik. A hivatkozott jogszabályi rendelkezés azt jelenti, hogy a - (2) - (5) bekezdésben foglalt kivételektől eltekintve - a személyiségi jogában sértett személy maga döntheti el, kíván-e a jogsértés miatt igényt érvényesíteni, bírósághoz fordulni, személyiségi jogai védelmében harmadik személy nem léphet fel. Ettől eltérő kérdés, hogy ha az igényérvényesítés mellett dönt, a perben a Pp. szabályai szerint jogi képviselő útján is eljárhat.

IV.

Kifogásolta továbbá az alperes, hogy a felperest a per utolsó tárgyalásán képviselő helyettes jogi képviselő meghatalmazását és egy fényképfelvételt papír alapon nyújtott be annak ellenére, hogy elektronikus kapcsolattartásra köteles. A jogvita elbírálását sem a helyettes jogi képviselő tárgyaláson tett nyilatkozata, sem az általa csatolt fényképfelvétel nem befolyásolta, így az alperesnek ez az eljárási kifogása súlytalan.

V.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés értelmében a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni. A kártérítési felelősség Ptk. 6:519 §-ában meghatározott általános szabálya szerint mentesül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes a felróhatóság alóli kimentés körében arra hivatkozott, alappal számíthatott arra, hogy a felperessel kapcsolatot tartó unokatestvérük, **(unokatestvér neve)** tájékoztatni fogja a felperest édesanyjuk halálhíréről. Azt az alperes maga sem állította, hogy erre **(unokatestvér neve)**t megkérte volna - holott ebben semmi sem akadályozta -, ugyanakkor még az sem mentesítene őt a tájékoztatási kötelezettség alól, ha megalapozottan gondolhatott volna arra, hogy testvére más személytől értesül a halálhírről. A felróhatóság szempontjából az a döntő, hogy az alperes a temetés körülményeit, helyét, idejét, módját az édesapa hamvainak kiemelését a felperessel nem egyeztetette, az a tény, hogy a felperessel a viszonya megromlott, egymással nem voltak beszélő viszonyban, a felróhatóság alól nem mentesíti. Arról az alperesnek tudomása volt, hogy a felperes részt kíván venni a szülők hamvaival való rendelkezésben, a temetőgondnok ugyanis tájékoztatta arról, hogy a felperes vele egy időben az iroda másik helyiségében tartózkodik és fel van háborodva az alperes intézkedései miatt. Ezt a felperesi magatartást az alperes nem értékelhette a tiltakozás hiányaként, azaz olyan ráutaló magatartásként, miszerint a hamvak vízbeszórásos temetéséhez hozzájárul, ellenkezőleg, ezzel szerzett tudomást arról, hogy a felperes kifejezetten ellenzi ezt a temetési módot. Lényeges, hogy a temetőgondnok több ízben is felhívta az alperes figyelmét arra, hogy a temetés mikénti lebonyolításában csak a felperes egyetértésével hozhat döntést, amelyre az alperes teljes bizonyító erejű magánokirat formájában úgy nyilatkozott, hogy azt beszerezte. Nem vitatott tény az sem, hogy az alperes a temetőben elhelyezett síremlékre az édesanyja halálának időpontját rávésette. Az ítélőtábla egyetért a felperessel abban, hogy az alperes ezzel a magatartásával azt a látszatot akarta kelteni, hogy szülei hamvai a sírban nyugszanak, azaz a temetés valós körülményeit titokban akarta tartani. A fentebb már írtak szerint az alperes nem bizonyította, hogy édesanyjának kívánsága a szórásos temetés volt, azt pedig még az alperes sem állította, hogy az édesanyjuk az apjuk hamvainak kiemeléséről és kiszórásáról is rendelkezett volna, illetve az lett volna a kívánsága, hogy a szertartáson a felperes ne legyen jelen, arról tudomást se szerezzen. Megállapítható, hogy az alperes rosszhiszeműen járt el, a fentebb kifejtett magatartása súlyosan felróható, amely alól kimenteni magát nem tudta.

VI.

Alaptalanul kifogásolta az alperes, hogy a felperest ért nem vagyoni hátrány bizonyítottságának hiányában kötelezte őt az elsőfokú bíróság sérelemdíj fizetésére. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A Ptk. idézett rendelkezéséből következően ha a jogsértés ténye megállapítható, a hátrány bizonyítását a törvény nem követeli meg. Ennek megfelelően nem a jogsérelmet szenvedett félnek kell a joghátrány bekövetkeztét bizonyítania, hanem a jogsértő bizonyíthatja, hogy nem okozott olyan súlyú sérelmet, amely indokolná annak

sérelemdíjjal történő kompenzálását. Ez elsősorban az ún. bagatell jogsértések esetén jöhet szóba, a perbeli jogsértés azonban bagatellnek semmiképpen sem tekinthető. Ugyanakkor az alperes álláspontjával ellentétben orvosszakértői bizonyítás nélkül is megállapítható, hogy az alperes fentebb kifejtett magatartása folytán a felperest élete végéig elkísérő nem vagyoni hátrány érte, mivel nem lesz módja arra, hogy szülei sírját látogassa, ott virágot, mécsest helyezzen el, emléküket hamvaik elhelyezésének helyszínén ápolhassa.

A Ptk. 2:52 § (3) bekezdése a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásához az eset összes körülményének figyelembevételét írja elő a bíróságok számára azzal, hogy különösen a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. Lényeges emellett, hogy a sérelemdíj, mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében és emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzésének céljával. A Ptk. 2:52 § (3) bekezdésében írt, fentekben ismertetett szempontok közül a jogsértés súlya és annak a felperesre gyakorolt hatása, továbbá az alperes felróhatóságának mértéke indokolttá teszi az elsőfokú bíróság ítélete szerinti 1 000 000 Ft összegű sérelemdíj megállapítását.

VII.

ítélte az ítélet tábla az alperes teljesítési határidő módosítására vonatkozó fellebbezését, azaz a sérelemdíj részletekben való teljesítésének engedélyezése iránti kérelmét is. E tekintetben mérlegelendő szempont volt az alperes vagyoni, jövedelmi, személyi körülményei mellett a felperes teljesítéshez fűződő érdeke is, továbbá az, hogy a felajánlott részletek mellett a teljes megtérülés az eredeti teljesítési határidőt milyen időtartammal növeli. A marasztalási összeghez mérten az alperes által felajánlott részletek több évre elhúznák annak teljesítését, amely egyfelől a felperes teljesítéshez fűződő érdekét súlyosan sértené, másfelől alkalmatlan lenne a sérelemdíj funkcióinak, azaz mind a kompenzációs cél, mind a büntetési cél megvalósítására, ezek a célok ugyanis egy viszonylag hosszabb időszakon keresztül fizetendő, ugyanakkor csekélynek tekinthető összeg teljesítésével nem lennének elérhetők, ezért az ítélet tábla nem látott lehetőséget a teljesítési határidő módosítására.

VIII.

Az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíjból álló - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított - fellebbezési eljárási költségeit, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986 (VI. 26.) IM r. 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési illetéket.

Szeged, 2018. december 13.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró